

Arrest

**nr. 74 947 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.B. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U werd op 18/01/1977 te Khassav-Yurt geboren. U bent getrouwd met I.I. (...) (OV X) .Op 16/08/2010 verlieten jullie Dagestan omwille van de problemen die uw echtgenoot er met de autoriteiten had nadat zijn broer ervan beschuldigd was een rebellenleider te hebben gehuisvest. Jullie kwamen op 25/08/2010 in België en dienden er diezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Omwille van het bedrieglijke karakter van de asielmotieven van uw echtgenoot werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen op 03/03/2011. Deze beslissing werd op 31/08/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op

28/09/2011 dienden u en uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in België in. Uw echtgenoot legde een aantal nieuwe stukken (politieconvocaties, protocol van huiszoeking, rijbewijs) neer om aan te tonen dat hij nog steeds wordt gezocht door de autoriteiten van jullie herkomstland. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u ook uw tweede asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u een vrees heeft dat uw kinderen zouden worden ontvoerd.

B. Motivering

Betreffende uw vrees dat uw kinderen zouden worden ontvoerd stelde u dat dit een algemeen probleem in Dagestan betreft. U hebt geen concrete indicaties dat uw kinderen hiervan het slachtoffer zouden worden noch kent u persoonlijk mensen van wie hun kind werd ontvoerd (CGVS p.2-3). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat uw kinderen een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Voor zover u een verband zou zien tussen dergelijke ontvoeringen en de aanwezigheid van rebellen in uw herkomstregio zij gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarin uiteengezet wordt dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld (zie beslissing man). Verder haalt u ook geen enkel element of informatiebron aan die op het tegendeel wijst.

Voor het overige baseert u uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot i.l. (...) (CGVS p.2-3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden opmerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven die u bovendien niet met documenten kon staven waardoor er geen geloof aan uw asielmotieven werd gehecht. U bent er tijdens uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd om uw geloofwaardigheid te herstellen ondanks het feit dat u enkele nieuwe documenten kon voorleggen.

Betreffende de door u neergelegde documenten legde u immers incoherente verklaringen af. Zo plaatste u de door u voorgelegde convocaties, het huiszoekingsbevel en de door u aangegeven aanleiding voor de huiszoeking in een foutief tijds kader. Daarnaast was u zeer vaag en bovendien incoherent over de redenen waarom u in 2011 werd opgeroepen en waarom er datzelfde jaar een huiszoeking werd uitgevoerd. U deed onaannemelijk weinig inspanningen zich hierover beter te informeren.

U verklaarde dat er na juni 2011 geen convocaties meer toekwamen en dat er in juni 2011 een huiszoeking plaatsvond (CGVS p.3). Echter blijkt uit de door u neergelegde documenten dat de huiszoeking in augustus plaatsvond en dat u bovendien in diezelfde maand nog een convocatie kreeg. U stelde voorts dat u in de beide door u neergelegde convocaties als getuige werd opgeroepen (CGVS .2-3). Verder bleek uit uw verklaringen dat u er geen uitsluitel had over de hoedanigheid waarin u volgens deze convocaties zou zijn opgeroepen. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd stelde u dat u er toen niet was en dat u de documenten niet heeft gelezen (CGVS p.6-7). Dat u zelfs de moeite niet neemt om dergelijke belangwekkende documenten te lezen duidt op een dermate desinteresse dat het de geloofwaardigheid van deze documenten volledig ondermijnt. Volledigheidshalve kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u stelde dat het bezoek van uw neef de aanleiding betrof van de huiszoeking van augustus 2011. Uw neef kwam uw moeder in april 2011 bezoeken en heeft fysieke gelijkenissen met u (CGVS p.4). Echter is het zeer opmerkelijk dat uit het huiszoekingsprotocol blijkt dat deze plaatsvond op basis van een beslissing die reeds in mei 2010 werd genomen. Toen u met dit opmerkelijke feit geconfronteerd werd had u er geen verklaring voor (CGVS p.6). Verder bleek u zeer onwetend over de redenen waarom u in 2011 door de politiediensten werd opgeroepen en waarom er in datzelfde jaar een huiszoeking plaatsvond. U stelde dat u door zowel de OVD als door de ROVD werd opgeroepen - wat ook uit de door u neergelegde convocaties blijkt (CGVS p.5). De ROVD zou u nog altijd oproepen omwille van dezelfde reden waarvoor u in mei 2010 meegenomen werd, namelijk een aanslag die eind januari of begin februari van dat jaar plaatsvond (CGVS p.5) Tijdens het gehoor van uw vorige asielaanvraag plaatste u diezelfde aanslag echter in april

2010 (CGVS 08/12/2010 p.15-16). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich misschien vergist had (CGVS p.6). Gezien het tijdsverschil is dergelijke uitleg echter onafdoende. Betreffende de reden waarom u door de OVD wordt geïnterviewd bleef u dan weer onaannemelijk vaag. U stelde dat ze u zochten voor een aanslag maar slaagde er niet in dit verder te concretiseren. Zo hebt u er geen idee van voor welke aanslag ze u zoeken (CGVS p.5-6). Bijgevolg hebt u er geen idee van waarom u in 2011 tweemaal door de OVD werd opgeroepen. Vanuit een dergelijke onwetendheid is het niet aannemelijk dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om meer te weten te komen over de redenen waarom u door de OVD wordt opgeroepen of waarom zij een huiszoeking bij u hebben gedaan (CGVS p.6) - de documenten zelf, de 2 convocaties en het protocol van huiszoeking, bevatten ook geen enkele informatie aangaande de beschuldiging tegen u (CGVS p.2).

Niettemin beschikt u over kanalen die u wellicht meer informatie konden bezorgen. Zo hebt u geen enkele inspanning gedaan om uw advocaat te contacteren ondanks het feit dat u stelde dat het een goede advocaat was die in het verleden nog werkzaam was voor de ordediensten (CGVS p.6). Hierbij kan worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door het feit dat u de familienaam van uw advocaat niet meer kon zeggen ondanks het feit dat u dit wel tijdens uw vorige asielaanvraag kon zeggen (CGVS p.7, CGVS 08/12/2010 p.16). Verder stelde u tijdens uw vorige asielaanvraag dat u hulp van Shappa had gekregen. Zij speelde een bemiddelende rol in uw ontmoeting met de commandant van de OMON bij wie een familielid van haar werkte (CGVS 08/12/2010 p.22). Bijgevolg kon zij ook een waardevolle bron van informatie voor u zijn. Bovendien legde u incoherente verklaringen betreffende uw ontmoeting in 2010 met deze commandant af. Tijdens het CGVS-asielgehoor van 08/12/2010 maakte u melding van 1 ontmoeting met deze commandant die u beloofde dat u door zijn dienst niet meer zou worden lastiggevallen. Deze ontmoeting zou zich in het huis van Shappa hebben afgespeeld waarna hij u verder met rust liet (CGVS 08/12/2010 p.21-22). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u hem langs een ringweg ontmoette en jullie in zijn auto met elkaar spraken. Toen u met de betreffende incoherentie werd geconfronteerd stelde u enkel dat het misschien een andere keer was dat u hem bij Shappa zag (CGVS p.9-10). Gezien het feit dat u tijdens uw vorige asielaanvraag slechts 1 ontmoeting met hem aanhaalde en stelde nadien geen last meer met hem te hebben gehad kan maar weinig geloof worden gehecht aan dergelijke verklaring.

Volledigheidshalve kan ten slotte nog worden opgemerkt dat u ook betreffende de bezoeken van de wijkagent een grote mate van vaagheid aan de dag legde. Wanneer hij de laatste keer kwam noch waarom hij maandelijks uw moeder opzocht kon u niet zeggen (CGVS p.10). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig vermoeden dat u de convocaties en het protocol van huiszoeking op frauduleuze wijze bemachtigde. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om op frauduleuze wijze -mits betaling - dergelijke documenten te verkrijgen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake deze nieuwe door u aangebrachte elementen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw vervolgingsvrees die reeds tijdens uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het overige door u voorgelegd document, uw rijbewijs, vermag niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het bevat immers enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot I.I. (...)

Verzoekster beroept zich op het volgende eigen motief vermeld in de bestreden beslissing: "Betreffende uw vrees dat uw kinderen zouden worden ontvoerd stelde u dat dit een algemeen probleem in Dagestan betreft. U hebt geen concrete indicaties dat uw kinderen hiervan het slachtoffer zouden worden noch kent u persoonlijk mensen van wie hun kind werd ontvoerd (CGVS p.2-3). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat uw kinderen een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Voor zover u een verband zou zien tussen dergelijke ontvoeringen en de aanwezigheid van rebellen in uw herkomstregio zij gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarin uiteengezet wordt dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld (zie beslissing man). Verder haalt u ook geen enkel element of informatiebron aan die op het tegendeel wijst."

Dit wordt door verzoekster niet weerlegd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 74 946 van 13 februari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot I.I. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van het artikel 3 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Tot slot stelt verzoeker dat er sprake is van een machtsoverschrijding.

Verzoeker verwijst naar het motief van de verwerende partij waarin er wordt vastgesteld dat hij geen begin van bewijs bijbrengt om zijn verhaal aannemelijk te maken. Hij argumenteert dat hij zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden bewijzen eens hij de beslissing had genomen om zijn land te verlaten. Verzoeker wijst erop dat men geen rekening houdt met het feit dat men op zo een moment het land ontvlucht uit vrees voor ieders veiligheid en voert aan dat men in zo een geestestoestand niet aan zoiets denkt.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar H.C.R. “guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugiés”, Genève, 1979, p. 51, §196 en wijst erop dat de aanbreng van bewijs op een redelijke en proportionele manier dient beoordeeld te worden gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt.

Verzoeker laat blijken dat hij niet akkoord gaat met het feit dat men eist van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel trachtte om zijn vel te redden. Verzoeker benadrukt verder dat dit moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen.

Verzoeker wijst erop dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren gezien de omstandigheden van zijn vlucht, met name zijn vrees voor vervolging. Hij stelt verder dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig verhaal.

In een tweede onderdeel citeert verzoeker het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en het artikel 1 Conventie van Genève.

In een derde onderdeel verwijst verzoeker naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat het verhaal van verzoeker onsamenhangend is, vaag en geplaatst in een foutief tijds kader. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing. Wat betreft de vaststelling van de verwerende partij dat hij zich niet weet te herinneren wat de achternaam was van zijn advocaat terwijl hij thans deze naam vermeld heeft bij zijn eerste asielverzoek, merkt verzoeker op dat het mogelijk is dat hij zich op dat moment een achternaam niet meer herinnert.

Verzoeker argumenteert dienaangaande dat dit detail geen nuttig element is in het kader van zijn poging om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker benadrukt dat de echte vraag is of er voor verzoeker in het geval van terugkeer naar het land van herkomst een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling en of er een risico is om gedood te worden.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de documenten die hij heeft neergelegd goed bewijzen dat hij momenteel door de autoriteiten van zijn land wordt vervolgd en dat zelfs verschillende malen na zijn vertrek.

Verder wijst verzoeker in een vijfde onderdeel erop dat hij op een geloofwaardige manier heeft uitgelegd waarom hij de oproepingsbrieven niet heeft gelezen, en hij wijst erop dat hij niet als getuige wordt beschouwd. Hij volhardt verder in zijn redenering dat de convocaties door de regering kunnen gebruikt worden als voorwendsel om hem naar het politiebureau te lokken.

In een zesde onderdeel geeft verzoeker zijn argumentatie weer aangaande de opmerking van de verwerende partij dat men in de Russische Federatie gemakkelijk aan valse documenten kan geraken. Verzoeker voert aan dat indien men aan de wettigheid van de documenten twijfelt deze aan een valsheidsprocedure moeten worden onderworpen. Verzoeker merkt op dat dit in casu niet is gebeurd en stelt aldus dat het vermoeden van echtheid geldt en is de mening toegedaan dat deze documenten tot het bewijs van het tegendeel, een bewijs zijn van de door hem aangehaalde feiten vermeld in de documenten.

Verzoeker stelt verder dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en hij benadrukt dat de verwerende partij een vergissing heeft begaan en het beginsel van goede administratie en evenredigheid heeft geschonden door in de bestreden beslissing geen oog te hebben voor de risico's en aantasting van zijn fysieke integriteit. Hij verwijst nogmaals naar zijn asielaanvraag en voert aan dat hij heeft aangetoond dat hij in geval van terugkeer er een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering en de bestreden beslissing dient volgens verzoeker dan ook vernietigd te worden.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu/jurispgi-bin/form.pl?lang=NL&Submit=rechercher&numaff=C-465/07>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen in casu manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door verzoeker.

2.2. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de beide middelen worden deze samen in onderstaande analyse behandeld.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn

huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad is gebonden door bovenvermeld arrest en beschouwd de bevindingen ervan als vaststaand. De inhoudelijke kritiek van verzoeker op deze bevindingen -die trouwens van louter theoretische aard is en niet toegepast wordt op het concrete geval- wordt om deze reden niet behandeld. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Verzoeker verklaarde in het kader van zijn tweede asielaanvraag dat zijn moeder in april 2011 zijn neef ging bezoeken en er na dit bezoek drie convocaties voor verzoeker zijn toegekomen en er zou tevens een huiszoeking hebben plaatsgevonden. Ook de wijkagent zou regelmatig bij verzoeker thuis langs komen. Volgens verzoeker tonen deze elementen aan dat men nog steeds naar hem op zoek is. Op 28 september 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in België en ter ondersteuning van deze asielaanvraag legde verzoeker twee convocaties neer, een protocol van huiszoeking en een rijbewijs.

De commissaris-generaal stelt dat verzoeker ondanks de nieuwe elementen er niet in geslaagd is zijn geloofwaardigheid te kunnen herstellen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangevoerd in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag niet van aard zijn de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen, aangezien hij aangaande deze nieuwe elementen incoherente, vage en onnauwkeurige verklaringen heeft afgelegd waardoor hij deze documenten niet in het juiste tijds kader kon plaatsten en omdat hij eveneens vage verklaringen aflegde omtrent het feit waarom hij in 2011 werd opgeroepen en waarom er datzelfde jaar een huiszoeking bij hem is geweest. De vaststelling dat verzoeker eveneens nalatig is geweest om hem goed te informeren over dit element is een bijkomend motief van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker argumenteert dat men hem verwijt dat hij geen begin van bewijs voorlegt om zijn verhaal geloofwaardig te maken, merkt de Raad op dat deze argumentatie van verzoeker geenszins betrekking heeft op de bestreden beslissing die werd genomen in het kader van zijn tweede asielaanvraag. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat verzoeker terugkomt op de motieven van de weigeringsbeslissing genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Deze argumentatie kan verzoeker dan ook niet dienstig aanvoeren daar de bevoegdheid van de Raad, zoals reeds uiteengezet, enkel beperkt is tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuwe aangehaalde elementen.

Volledigheidshalve wijst verzoeker er op dat de proceduregids van UNHCR hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een theoretische uiteenzetting weergeeft in zijn verzoekschrift aangaande de erkenning van een vluchtelingen, maar hij gaat er evenwel volledig aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

Waar verzoeker zijn vage verklaringen aangaande de nieuwe neergelegde documenten poogt te vergoelijken door te stellen dat het mogelijk is dat hij zich op dat moment de naam van zijn advocaat niet kon herinneren, meent de Raad dat dit een overtollig motief is. Bovendien is het geen dienstig verweer van verzoeker om louter te stellen dat hij niet akkoord gaat met de commissaris-generaal zonder evenwel enig concreet element aan te voeren.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Vervolgens wenst de Raad te wijzen op het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

*De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.
“(…)”*

De informatie op basis waarvan de verwerende partij zich baseert bevindt zich in het administratief dossier en verzoeker zelf brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS